

Eksamenssæt B til kapitel 5: Kampen om slaveriet

Materiale:

- **Bilag 1:** Solomon Northups selvbiografi, 1853 (0,8 normalside)
- **Bilag 2:** Harriet Tubmans selvbiografi, 1856 (0,5 normalside)
- **Bilag 3:** William Crafts selvbiografi, 1860 (1,0 normalside)
- **Bilag 4:** Maleri af Jonathan Eastman Johnson: "A Ride for Liberty – The Fugitive Slaves", 1862 (0,5 normalside)
- **Bilag 5:** Maleri af Charles T. Webber: "The Underground Railroad", 1893 (0,5 normalside)

Normalsider i alt: 3,3

Bilag 1: Solomon Northups selvbiografi, 1853 (0,8 normalside)

Solomon Northup (1808-1863) var en fri sort, der i 1841 blev kidnappet og solgt som slave til en plantageejer i Louisiana. I 1853 slap han fri og udgav samme år sine erindringer med titlen *Twelve Years a Slave*, hvorfra dette uddrag stammer.

[De organiserede patruljer] er beredne og ledes af en kaptajn, de er bevæbnede og har hunde med. De har hjemmel til, enten i lovgivningen eller pr. almindelig aftale, efter eget skøn at afstraffe en sort mand, der bliver fanget uden for herrens ejendom uden pas. De må endog skyde slaven, hvis han forsøger at stikke af. Hvert kompagni har en bestemt afstnsnd, de afpatruljerer op og ned langs bayouen [lille vandområde]. De bliver finansieret af palntageejerne, som betaler i forhold til antallet af slaver, de ejer. Deres smældende hestehove kan høres i alle lyse timer, og man ser dem regelmæssigt komme med en slave, som de genner foran sig eller trækker efter sig med et reb om halsen til ejerens plantage.

[...]

Der var ikke en dag i de ti år, jeg tilhørte Epps [Northups ejer], hvor jeg ikke rådslog med mig selv om muligheden for flugt. Jeg lagde mange planer, som jeg umiddelbart anså for at være glimrende, men som blev opgivet igen den ene efter den anden. Ingen, der ikke har været i den situation, kan forestille sig de tusind forhindringer, der bliver lagt den flygtende slave i vejen. Alle hvide mænd er ude efter ham -patruljerne holder udgik efter ham, hundene er klar til at følge i hans spor, og egnens geografi er af en karakter, som gør det umuligt at bevæge sig gennem det med noget mål af sikkerhed. Jeg tænkte imidlertid, at den tid måske kom, hvor jeg atter var på flugt gennem sumpene.

[...]

På trods af visheden om at blive fanget er skovene og sumpene til stadighed fyldt med flygtninge. Mange af dem er, når de er syge eller så udmattede, at de ikke kan udføre deres arbejde, parat til at flygte ud i sumpene og tage straffen for den type forseelser for bare at få en dags hvile eller to.

Solomon Northup: *Tolv år som slave* (1853), Kristeligt Dagblads Forlag 2014, s. 202, 205-206. Oversat af Hans-Jørgen Birkmose.

Bilag 2: Harriet Tubmans selvbiografi, 1856 (0,5 normalside)

I modsætning til andre tidligere slaver skrev Harriet Tubman (1820-1913) ikke en længere fortælling om sit liv. I 1856 bidrog hun dog med en kort selvbiografisk tekst til bogen *The Refugee: Or the Narrative of Fugitive Slaves in Canada*, der udkom i Boston i 1856. Teksten bringes her i sin helhed.

Jeg voksede op som en forsømt splejs - uvidende om frihed, da jeg ingen erfaringer havde hermed. Således var jeg hverken glad eller tilfreds; hver gang, jeg så en hvid mand, var jeg bange for at blive bortført. Jeg havde to søstre, der blev bortført i lænker – en af dem efterlod to børn. Vi var altid nervøse. Nu, da jeg er fri, ved jeg, hvor forfærdeligt slaveri er. Jeg har mødt hundredvis af flygtede slaver, men jeg har endnu ikke mødt en, der var villig til at blive slave igen. Jeg har ingen muligheder for at se mine venner i min hjemegn. Vi ville hellere bo dér, hvis vi kunne være lige så frie der, som vi er her. Slaveri er efter min mening at sammenligne med helvede. Hvis en person kan sende en anden person i trældom, er han efter min mening lige så ond, som hvis han sendte den anden ned i helvede.

James G. Basker (red.): *American Antislavery Writing*, Library of America 2012, s. 745. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 3: William Crafts selvbiografi, 1860 (1,0 normalside)

William Craft (1824-1900) og Ellen Smith Craft (1826-1891) flygtede i december 1848 som slaver fra Georgia til Philadelphia med tog, dampskib og hestevogn. Ellen Smith Craft var mulat og så lys i huden, at hun kunne forklæde sig som hvid plantageejer, mens ægtemanden optrådte som hendes husslave. I første omgang slog ægteparret sig ned i Boston, men rejste i 1850 til England, hvor William og Ellen Craft levede indtil 1869, hvorefter de vendte tilbage USA. Teksten er et uddrag af William Crafts beretning om deres flugt med titlen *Running a Thousand Miles for Freedom*. Den blev udgivet i London i 1860.

Som slaver hørte vi, at ”Gud skabte alle mennesker ud af ét” og også, at den amerikanske Uafhængighedserklæring fortæller, at ”Vi anser disse sandheder for selvindlysende: At alle mennesker er skabt lige; at de af deres skaber er blevet udstyret med visse umistelige rettigheder; iblandt dem er liv, frihed og stræben efter lykke”; vi kunne derfor ikke forstå, med hvilken ret vi blev holdt som slaver. Derfor følte vi os fuld berettiget til at foretage den farlige og sindsoprivende opgave at ”løbe tusind mil” for at opnå disse rettigheder, der er så levende fremsat i Uafhængighedserklæringen.
[...]

[Efter ankomsten til et pensionat i Philadelphia] aflagde min hustru sin forklædning og tog sit eget tøj på. Vi gik derefter ind i opholdsstuen og bad om at se værten. Manden kom ind, men lod til at være chokeret over at møde en flygtende slave og hans hustru i stedet for ”en ung bomuldsplantageejers og hans nigger”. Mens han kiggede rundt, spurgte han mig: ”Hvor er din ejer?” Jeg pegede på ham. Manden svarede alvorligt: ”Jeg laver ikke sjov. Jeg vil gerne se din ejer.” Jeg pegede igen på ham, men han kunne stadig ikke tro sine egne øjne. Han sagde, at han vidste, at ”dette ikke var den gentleman, der var kommet med mig.”

Efter en længere samtale fik vi ham overbevist om, at vi var slaver på flugt, og at vi var undsluppet på den måde, som jeg her har fortalt. Vi spurgte ham, om han mente, at det var sikkert at blive i Philadelphia. Det mente han ikke, men han ville tilkalde nogle personer, som vidste mere om reglerne end ham selv. Han forlod os og vendte elskværdigt tilbage med adskillige af byens førende abolitionister, som gav os en yderst varm og hjertelig velkomst. Eftersom det var december, og vi kom fra et meget varmt klima, foreslog de os ikke at tage til Canada, som vi ellers havde planlagt, men at slå os ned i Boston i De Forenede Stater.

William L. Andrews og Henry Louis Gates Jr. (red.): *Slave Narratives*, Library of America 2000, s. 679, 725-726. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 4: Maleri af Jonathan Eastman Johnson: "A Ride for Liberty – The Fugitive Slaves", 1862 (0,5 normalside)

Den amerikanske maler Jonathan Eastman Johnson (1824-1906) malede i 1862 "A Ride for Liberty – The Fugitive Slaves", der i dag hænger på Brooklyn Museum.

[Wikimedia Commons](#)

Bilag 5: Maleri af Charles T. Webber: ”The Underground Railroad”, 1893 (0,5 normalside)

Den amerikanske maler Charles T. Webber (1825-1911) malede ”The Underground Railroad” til Verdensudstillingen i Chicago i 1893. Maleriet viser tre af Webbers venner, der alle var abolitionister, nemlig Levi Coffin (1798-1877), Coffins hustru Catherine Coffin (1803-1881) samt Hannah Haydock (1818-1893) med en gruppe slaver på flugt. Maleriet hænger i dag på Cincinnati Art Museum.

[Wikimedia Commons](#)